

DR. ČENĚK TOMÍŠKO
JEŽÍŠKOV
SLUNÍČKO

Marie Lucie Chausset de Lambert

1920 - 1926

Použito francouzského díla
Victora Marmoitona S. J.
»Lucette«, Toulouse 1928

Vydaly
ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.
Král. Vinohrady
Korunní 4

Tříletá Lucetta

NIHIL OBSTAT

Reginae Gradecii, 18. Augusti 1933

Dr. Josef Procházka,

censor ex offio

N. E. 9255/33

IMPRIMI POTEST

Reginae Gradecii, 18. Augusti 1933

† Mauritius Pícha,

Episcopus

DĚTEM

PŘISTUPUJÍCÍM K I. SV. PŘIJÍMÁNÍ

A JEJICH MATEKÁM

VĚNOVÁNO

PŘEDMLUVA

Pius X., který svými dekrety o časném a častém svatém přijímání otevřel dětem cestu k svatostánku, pronesl prorocká slova: »Budou světci mezi dětmi.« Věděl dobře veliký tento papež, že není možno, aby vnímavá duše dítěte, živená Nejsvětějším, nečerpala z Něho blahodárné milosti.

Papež se nezklamal. Dnes máme již řadu eucharistických dětí, jejichž život září pověstí svatosti: Helenka Organová, Anička de Guigné, Emma Mariani, Alžběta Beslièr, Jana Gabrielová, Germana Hèmery, Vítek de Fontgalland a Petřík D'Airelle — toť jenom několik jmen z nejznámějších.

A máme také Marii Lucii Chausset de Lambert!

Často si stěžujeme, že vzory, které nám

bývají stavěny před oči, jsou nám nedostupné. Zvláště děti prý vyžadují vzorů, povaze své nejbližších. Nuže, takovou je Lucietta. Veselé, věčně se usmívající dítě, neposedný diblík, kterému se líbí proběhati celý den ve volné přírodě! V její hlavičce rodí se roztodivné nápady, a v jejím nitru skryty jsou dětské vrtochy a rozmary jako u kteréhokoliv z našich dětí.

Ostatně, kdosi řekl, že všechny děti jsou stejné — různými že je učiní teprve jejich matky. Je hodně pravdy v této myšlence: aspoň tolik, že jest nám nejdříve třeba matek-světic, abychom měli svaté děti.

Marie Lucie měla výbornou matku. Vzor katolické matky-vychovatelky! Živíc se sama častým svatým přijímáním, všechno mateřské úsilí věnovala eucharistickému životu svého dítěte. Chápala plně svou těžkou odpovědnost před Bo-

hem a Církví, která výslovně praví ústy Pia X. v dekretu: Quam singulari:

»Povinnost plniti příkaz o sv. zpovědi a přijímání, která dítě váže, spadá zvláště na ty, kdož o ně mají péči, tedy na rodiče, zpovědníka, učitele a faráře. — Těm, kdož péči o dítky mají, jest dbáti, aby tyto po prvním přijímání častěji, ano — možno-li, i denně, jak si toho přeje Kristus Pán i Církev sv., ke Stolu Páně přistupovaly a aby to činily s takovou zbožností, jaké ve věku svém jsou schopny.«

Je tudíž tato knížka psána dětem i matkám, ale více matkám než dětem. Kéž matky, které budou čísti tyto řádky, si vzpomenou, že jsem je psal s hlubokými pocity vděčnosti ke své mamince za dva nejšťastnější dny života: den, kdy mne jako dítě vedla po prvé k sv. přijímání, — a po letech, — kdy mne jako kněze doprovázela k oltáři Božímu —.

*Vzdávám srdečné »Zaplat' Pán Bůh!«
velikému apoštolu svatého přijímání
dětí P. Viktoru Marmoiton S. J. v Tou-
louse ve Francii za ochotu a pomoc mně
prokázanou. Vykona-li tato knížka u
nás něco dobrého, bude to vlastně jen
jeho zásluhou.*

*V Hradci Králové, ve výroční den de-
kretu: Quam singulari, 8. srpna 1933.*

Č. Tomáško.

I. SMAVÉ MLÁDÍ

V rodině pana de Lamberta připravovali kolébku. Malou hezounkou kolíbečku, vystlanou sněhobílými poduškami. Maminka upírala zbožně oči na obraz Královny nebes, obklopené smavými hlavičkami andílků. »Matičko Boží, dej nám do kolébky dítě, jež by se podobalo jednomu z Tvých andělů,« prosily mateřské rty. Modlitba matky pronikla přímo nebesa:

27. ledna 1920 bylo na světě více o jednoho andělíčka v lidské podobě. Na zahradě zdvíhaly bělavé hlavičky první sněženky — a v kolébce z úbělu podušek vykukovala hlavička malé Marie Lucie. Celý dům se sběhl podívat se na děvušku. Třetí den nesli ji v záplavě růžových stuh do kostela ke svatému křtu. Když chladivá voda stékala po

malé hlavičce, Lucietta dala se do křiku. »Aha, ďábel nechce ztratiti tak krásnou dušičku!« poznamenal kdosi žertovně. Po křtu svatém položili Luciettu k nohám Neposkvrněné Panny Marie a přivinuli ji k sošce Ježíškově v jesličkách. Z tohoto objetí Lucietta se již nikdy nevymkne!

Lucie měla zlatou maminku, která dovedla pěstovati útlou dušičku. Vedla dítě k Bohu od prvního úsvitu života. Záhy učila spínati neohrabané ručinky k modlitbě. »Lulu, budeme se modliti?« ptávala se matka a dítě jako by rozumělo, odpovídalo radostným úsměvem. Neumějíc ještě sepnouti dlaně, aspoň křížila ruce na prsou. Když přišel svátek Božího Těla — po prvé v životě Lucietty — vyjela maminka se svým pokladem v kočárku na místo, kudy měl jíti průvod. Dětská ručka, vedená rukou matčinou, sypala lístky bělostných růží

na cestu Kristu ve Svátosti. Jindy opět ke kočárku přišel chud'as a prosil o almužnu. Vzorná matka-vychovatelka neopominula použití této příležitosti, aby hebounkou ručku dítěte přivykla skutkům milosrdenství. Dala peníz do dlaně dcerušky, která s projevem nesmírné radosti spustila jej do nastaveného klobouku žebrákova.

Zlaté mamince brzy dostalo se štěstí slyšeti z úst Lucie první slovo. Nebyl jí ani celý rok, když začala mluvit. Nejprve: »Mama!« pak »Tata« a skoro zároveň slovo: »Ráda!« Toto slovo tolikrát opakované bylo jakýmsi heslem slunného života vyvoleného dítěte. Když se naučila vyslovovati i jméno »Jesu«, byli tito tři: Ježíš, tatínek a maminka, jimž Lucietta stokrát denně dokazovala, že je má ráda. Každý den začala pozdravem, proneseným s dětským půvabem: »Dobré jitro, Ježíši!« Pak

úsměvem pozdravila obraz Matky Boží.

Když se přiblížily první vánoce, Lucietta s velikou něhou hrála si s figurkami betlemu, který maminka stavěla na prádelníku. K Ježíšku dostala tři panny. Vymyslila si pro ně jména: Srdečko, Misetka a Fanyнка. S loutkami dovedla trávit dlouhé hodiny ve vážném i žertovném hovoru.

Avšak brzy probouzí se v Marii Lucii neobyčejný obdiv a nadšení pro vše, co ve volné přírodě leze, létá — zkrátka, co se pohybuje. Na topoly zmítané větrem, vydržela se dlouho dívat i její ruce i oči provázely pohyb stromů. Z ptáků naučila se v háji znáti nejdříve žluvu — a od té doby pro ni »žluvou« je vše, co se vznáší nad zemí: měsíc, slunce i hvězdy, ba dokonce jednou i tatínek, když ho Lucietta zahlédla na žebříku.

Luciettu zajímalo vše, co její dětskou

duši přibližovalo nebo poutalo k nebi. Když v zimě padaly sněhové vločky, plna radosti zdvíhala drobounký ukazováček a volala: »Bílí ptáčci!« Její oči spíše patřily nebi než zemi. Obdivují se vysokým horám, sledují pohyb mráček a nemohou se dosti vynadívati na měsíc a hvězdy. Když nastaly dlouhé zimní večery, stává se předmětem jejího obdivu aspoň nejvyšší předmět světnice — visací lampa, kterou neopomene nikdy pozdravovati radostným: »Dobrý večer, světélko!«

Nebe nabývá pro ni nekonečně větší krásy, když slyší od maminky vyprávěti, že jest příbytkem Božích andělů. »Jako anděl« — jest oblíbený výraz dvouleté Marie Lucie. »Maminko, mám tě ráda jako anděla,« opakuje velmi často. — Jednou šla na procházku. Potkal ji známý stařeček ze sousedství. »Jak se ti vede, holčičko?« ptal se starý pán.

»Jako andělu!« zazněla odpověď. Ba, dokonce nenašla jiného vyjádření svého prvního obdivu nad pískáním lokomotivy než: »Hvízdá jako anděl.«

Radostná spokojenost vyvolené dětské duše, zušlechtěná výbornou výchovou, projevila se záhy v roztomilé zdvořilosti. Lucietta byla plná něhy a pozornosti nejen vůči lidem, ale vůči všemu stvoření. Byl krásný pohled na půvabnou dívku, která s lehkou úklonou prosí domovní dveře o dovolení, dříve než je otevře. Vážně se ptá domácího psa, může-li ho pohladiti a když v zahrádce zavadí její sukénky o hlavičky květů při cestě, hned je odprošuje: »Promiňte, milostpaní!«

Jaká to šťastná duše! — Jen v Bohu najde se zdroj pravé radosti. Kéž by srdce lidská byla naplněna láskou k Tvůrci! Kdo miluje Boha, musí láskou objímati i jeho dílo — tvory.

Dvonletá Lucetta

A v tom spočívá pravá radost života. Dnes je této radosti ve světě málo, neboť lidé nemilují v *Bohu*! Ubozí! Zahořeli láskou k prchavým stínům, zatím co uniká jim nepoznaná krása věcí v záři slunce Boží lásky

Duše Marie Lucie byla neobyčejně vnímavá pro krásy přírodní. Kdyby nezemřela tak mladičká, kdo ví, zda by z ní nebyla vynikající skladatelka básní.

Každá vycházka do volné přírody byla Luciettě zdrojem nových dojmů a roztomilých chvil.

Nejraději chodívala s maminkou na luka; cesta vedla úvozem, vroubeným hlohovými keři. Lucie vždy je pozdravila jako staré známé, hovořila s ptáčky, pohladila několik koziček na úbočí a rozdrobila mravencům půl sladkého preclíku. Když přišly na louku zalitou slunečním jasem a ozývající se bzukotem hmyzu a cvrčků, volala nadšeně:

»Maminko, slyšíš, jak louka umí pěkně zpívat?« Lucietta všimla si několika sedmikrásek. Plna něhy a vděčnosti se k nim shýbá, hladí je a praví: »Ježíšek vás sem, kvítečky, zasadil k vůli mně!« Krásná tato myšlenka naplnila dítě takovou radostí, že skákala jako malé kůzlátko, tleskajíc rukama a zpívajíc: »Ať žije radost! Ať žije veselá mysl!«

Lucietta bývala nadšena krásou slunce. Jeho paprsky vykouzlily na osmahlých tvářičkách výraz nekonečné radosti. Dívenka spřátelila se na louce s malou pastýřkou oveček, která pilně při hlídání stáda vyšívala. Kdysi dostala Lulu od ní velký ústřížek plátna, kus bavlny a jehlu. Hned se pustila do práce, jak to odpozorovala u své přítelkyně. Začala velkými neumělými stehy, křížem — krážem. »Copak to bude, Lucietto?« smějíc se vesele, ptala se pastýřka. »Vyšívám sluníčko!« odpověděla

vážně Lulu. A slunce v odměnu zasypávalo Lulu tisíci žhavými polibky.

Když však k poledni příliš začalo pálit, Lucietta unavena, zastavila se v nevinné zábavě. Přiběhla k mamince a pravila: »Slunečko již píchá jako tatínkova brada; musíme domů!« Ručkou setřela si s osmahlého čela pot — »vařenou vodu na sluníčku« a pak se rozloučila se svými přáteli: ovečkami, telátky i vážnými kravkami. Domů odnášela si hrst květů nebo kaménků jako památku na půvabnou procházku.

Radostná nálada v duši Marie Lucie byla provázena pocitem vděčnosti k Bohu — Tvůrci a Původci vší krásy. Jest to znak povahy, který ji činí velmi blízkou svatému Františku z Assisi.

Před staletími z malé rozkošné zahrádečky sv. Kláry v klášteře sv. Damiána v Assisi zazněla Františkova Sluneční

píseň. V ní blahořečí Pána za všechny tvory, jež jsou mu bratry a sestrami. Píseň ta nadchla skladatele pozdějších věků k procítěným nápěvům. Jedna skladba byla zamilovaným kouskem Luciina dědečka, který byl výborným houslistou a zpěvákem. Při této písni Marie Lucie byla vždy jako u vytržení. Bez pohnutí naslouchala dědečkovu krásnému hlasu. Jen zanícený lesk očí prozrazoval, co se děje v jejím nitru. Konečně zatoužila po své vlastní Písni sluneční. Bylo to velmi roztomilé a povznášející, kdykoliv prozpěvovala svoji skladbu:

»Chvála Tobě, Jezulátko, žes mi dalo
zelený trávníček,
chvála Tobě, Jezulátko, že mi dáváš
růžičky,
chvála Tobě, Jezulátko, že mi dáváš
toto zvířátko!«

Při tom objala do náručí uschlou větev, která dětským očím připadala podobná skrčenému králíčkovi. —

Veliká zahrada rodného domu jest královstvím Marie Lucie. Zde má plno přátel ve stromech, květech, ptáčcích a broučcích. Pro každého z nich má radostné slůvko.

Na jaře s utajeným dechem dívá se na kvetoucí hrušně: »Hled'te, jak stromy pláčí bílé lístky!« poznamenává, když vánek zbavoval koruny jejich jarní krásy.

Plna soustrasti pozorovala jednou, jak u silnice chtěli porážeti starý mohutný platan. Udýchána přiběhla k dřevorubcům a volala: »Pročpak ubližujete stromečku? Je tak pěkný. Co za něj chcete? Já si jej vezmu a zasadím si jej do zahrádky .!«

Z ptáčků měla Lucietta nesmírnou radost. Zvláště vlaštovky byly jejími mi-

láčky. Když na podzim jejich hejna sletovala se na cestu k jihu, říkala Lucie: »Ó vlaštověnky! Jak jsou zdvořilé! Přišly se se mnou rozloučiti, dříve než odletí. Až se na jaře k nám vrátí, vyberu si z nich jednu. Dám ji do klece vysoké jako nebe. Milý Pán Bůh mi takovou klec udělá — poprosím Ho o ni. On přece udělal nebe — — —!«

Kdysi našla Lucietta v zahradě na zemi ptačí mládě, které vypadlo z hnízda. Její oči, zalité slzami obrátily se k nebi a dětská ústa se modlila: »Ježíšku, vezmi pěnkavičku do svého náručí a vynes ji nahoru do hnízda k mamince — — —!«

Na letním bytě běžela za psem, jemuž chtěla dát něco od snídaně. Jednou našla u kostelní zdi pohozené nemocné koťátko. Něžně je zabalila do svého pláště a přinesla je domů. Koťátko pečlivě ošetřované se vystonalo a odměňo-

valo svou malou zachránkyni věrnou přítulností.

Doma měla Lucietta ochočeného vrabčíka, kterému se vedlo tak dobře u maličké velitelky, že ho ani nenapadlo někam daleko od ní se zatoulat. Rozkošný obrázek se mnohdy naskytl náhodnému diváku, když Lulu někde v koutku zahrady bavila se se svým popelavým kamarádem. »Vrabečku, vrabečku!« volala Lucietta a vrabčík už seděl na otevřené dětské dlani. »Budeme se učití náboženství, pojd', vrabečku!« — Vrabec se načechral a dívka pokládala to za znamení radostného souhlasu. »Vrabečku, mne i tebe stvořil milý Pán Bůh!« Vrabec zašvitořil: »Čim, čim!« A Lulu, plna nadšení, pohladila ptáčka: »To jsi hodný! Ty jsi řekl: „Vím, vím!“ Dobře, velmi dobře dovedeš náboženství!« — Maminka musila jí velmi často mluvit o stvoření světa. Kdysi

uprostřed vypravování Lucietta zmizela. Teprve za chvíli našla ji matka v zahrádce. V hrsti měla hlínu a s posvátnou vážností na ni dýchala. Ale zklamání zračí se v jejím obličeji. Vysype hlínu, pohodí smutně hlavičkou a vzdychne si: »Neumím tvořit jako Pán Bůh!« — »A copak jsi chtěla stvořit?« — »Chtěla jsem stvořit Adama. Ale dobře, že to nedovedu. Snad by se mi dobře nepodařil a vypadal by jako zvířátko.«

V zahradě Lucietta měla vyhlédnutá místa, kam chodívala se modlit. Často se znamenala svatým křížem, »aby byla pořádnou křesťankou.« Jednou na půdě našla zaprášenou sošku Panny Marie. Nejdříve ji opanoval svatý hněv, kdo se opovážil sem do prachu a špíny dát sošku. Brzy však tento pocit byl vystřídán myšlenkou odčinit Rodičce Boží domnělé zneuctění. Pozorně sošku oprá-

šila, omyla a postavila na zahradě do-
prostřed zeleně a květin. Pak několi-
krát ji obešla, jako by vedla procesí,
prozpěvujíc: »Pojďte, ozdobíme kaplič-
ku Panně Marii!« —

Když večerní stíny kladou se zahra-
dou, Lucietta si povzdychne: »To je
škoda, že slunné dni netrvají věčně.
Bylo by to krásné, kdyby nikdy nebyl
večer.«

Ještě jednou rozhlédne se velkýma oči-
ma po všech zamilovaných věcech a její
rty mile zaprosí: »Ježíšku, požehnej
ptáčkům a stromům v zahradě! Po-
žehnej mému vrabečku, mým panenkám
a malé želvě Kloklo!«

Když blažený spánek začíná zavírat
dětská víčka, nezapomene Lucietta ještě
na poslední modlitbu: »Děkuji Ti, Je-
žíšku, žes mi dal maminku! Děkuji Ti,
Ježíšku, žes mi dal tatínka!« Tatínek

musí jí na dobrou noc udělati na čelo křížek, jinak by neusnula. —

Tak plynul den po dni radostí prozářeného života Marie Lucie. Malému tomuto dítěti bylo dáno, co moudří a mocní tohoto světa marně hledají: míti pravé štěstí. Její duše, spojená s Bohem — byť i dětským způsobem — našla v něm zdroj radosti.

Hledá-li kdo štěstí bez Boha, podobá se člověku, který si zamiloval čadivý plamen blíkající lucerny, zatím co zavírá oči před jasně planoucím sluncem. Až dohasne tento nestálý, prchavý plámenek, co zbude, nežli tma . . . ? Pochopte na příkladu malé Lucietty slova Božského Spasitele: »Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, nevejdete do království Božího«?

II. HŘEJIVÉ SVĚTLO

Lucietta byla jako zlatá číše radostí nejen naplněná, nýbrž přetékající. Byla šťastnou a činila šťastným celé okolí. Každého měla ráda. Dovedla však dokonale uspořádati city své náklonnosti. »Kohopak máš nejraději, Lulu?« ptala se jí maminka trochu s tlukoucím srdcem, čekajíc na odpověď. Lucie téměř vykřikla: »Nejdřív Ježíška, pak tatínka a maminku a potom zvířátka . . .«

Na vyjádření své lásky k rodičům měla vynalézavá dívenka zajímavé výrazy. Jsou tak nezvyklé, ale přece tak velmi výmluvné:

»Maminko, mám tě ráda!« — »Jak mnoho?« — »Jako ovoce!« A tatínka snaží se přesvědčiti: »Tak tě mám ráda, že bych tě láskou vypila!« V ústech tříletého dítěte, které prožívalo své

mládí pod větvemi obalenými sladkým ovocem nebo u skrytých lučních studánek, nemohlo býti výrazů lásky opravdovějších!

Lucietta byla dítě obdařené bohatou obrazotvorností. Svědčí o tom tento rozhovor: »Maminečko moje, když jsem byla ještě v nebi, neměla jsem nic na práci a strašně jsem se nudila, poněvadž jsem tam neměla svou milou maminku. Plakávala jsem celý den, až mne Pán Bůh k tobě poslal — —«

Jednou ráno pravila: »Noc se mi zdá býti velmi dlouhá, poněvadž nemohu se dívat na maminku!«

Maminka je neomezenou důvěrnicí maličké duše. Jí svěřuje vše, co skrývá v srdci, nebo co útlé, vypěstované dětské svědomí vytýká jí jako nedokonalost. Jednou Lulu zmlsala mamince zavařeninu a rozbila v zápětí talíř. Zkormoucena jde se mamince vyzpovídat.

»Vidíš, milý Pán Bůh tě hned potrestal,« pravila matka vážně.

»Ale, maminko, ani ne mnoho, vždyť se rozbil talíř jen na dva kusy!« již opět vesele se smála malá šibalka.

S velkou zálibou hleděla Lucietta užítí hovoru s maminkou. Jednou večer, když byl čas ke spánku, nechtěla se od matky odloučiti: »Je nám tu, maminko, tak hezky při povídání! Mně se líbí s maminkou být na besedě!« Ba zdálo se, jako by svými nápady chtěla úmyslně maminku bavit. Přes den nakupilo se tolik roztomilých věcí, že maminka nestačila je ani večer vyprávěti otci a nejzajímavější z nich zapsati si do deníku. Zde jenom několik drobnůstek:

Fissá, věrný pes a kamarád Luciettin, podepřel si čenich na stoličku a upřeně se díval na dítě. Lulu hned volá na maminku: »Mami, našeho Fissá bolí zuby!«

Když uložila panenku do postýlky, musí se maminka podívat, že i panenkám svědčí spánek po dobrém obědě.

Lucietta nejedla ráda polévku. Matka dohlížela na ni, aby talíř úplně vyprázdnila. Po několika lžičkách zatahala Lulu matku za rukáv a se šibalstvím důvěrně jí sděluje: »Víš, co mi teď řekl andělíček strážný? Abych všecku polévku nechala mamince!«

Jindy překvapila matku nečekanou otázkou: »Jestli pak pan farář má na půdě kostela klavír?« — »A načpak?« — »Nu, aby si andělíčci v kostele ukrátili dlouhou chvíli trochou hudby!«

Lucietta velmi ráda naslouchala matčinu vypravování. A výborná matka — pěstounka dětského srdce, dovedla mistrným způsobem z každého hovoru zanechat v duši svého miláčka vždy několik zušlechťujících vzpomínek. S velikým zájmem vyptává se dítě na den

příštího prvního svatého přijímání. Matka sama vyhledávala častou příležitost, aby Luciettu připravila na návštěvu Svátostného Spasitele. Lucietta se nesmírně těšila na tento veliký den. Byla to radost čisté touhy po Kristu. Jak velmi by se měly učit naše matky od maminky Marie Lucie! Jak snadno neblahým vlivem matky dítě těší se na den prvního svatého přijímání hlavně jen proto, poněvadž bude mít nové bílé šaty, věneček ve vlasech, krásnou malovanou svíci nebo že bude fotografováno. A Spasiteli pro všechny ty vedlejší zájmy v srdci dětském nezbývá již místa . . !

Jinak dovedla připravovati na svaté přijímání od nejútlejšího věku své dítě matka Luciina. Svědčí o tom výrok dítěte: »Maminko, až půjdu k prvnímu svatému přijímání, nechci v rukou docela nic mít — ani svíčku, abych mohla

volně rozpráhnouti obě ruce vstříc Jezulátku!«

Když jednou vypravovala matka o ukřižování Pána Ježíše, prosila Lucietta: »Maminko, udeř mi na dlaně, abych viděla, jak to kati dělali, když přibíjeli Pána Ježíše na kříž!« — Při zkoušení nových šatů prohodila Lucietta: »Nedávej, maminko, příliš pozor, abys mne nepíchla. Ráda bych to obětovala Ježíši!«

Láska k rodičům mění se někdy v soustrast, vidí-li je něčím zarmoucené. Ale dovede se rychle ovládnouti a jako by si byla vědoma, že je sluníčkem, které zaplašuje mraky, přemění i nejtěžší chvílky svým zvonivým hláskem v radostnou náladu. Kdysi otec se poranil na prstu. Lucietta vidouc krev, má plné oči slz — ale najednou začne mluvit o všem možném, jen aby otec na bolest zapomněl.

Jindy stala se otci jiná nehoda. Sklouzl se a padal po schodech dolů. Lucietta, slyšíc hřmot, pochopila ihned, co se asi děje. Popadla vlněný šat matčin, rozprostřela jej pod schodištěm, aby tatínek padl na něco měkkého.

Láska k rodičům činí z ní malou hrdinku. Kdysi šla s matkou na procházku. Z blízké vesnice ozvalo se mohutné štěkání řeznického psa. Lucietta ihned přiskočila k matce, rozpřáhla své ruce, jako by ji chtěla bránit a řekla starostlivě: »Maminko, nic se neboj! Já jsem u tebe!«

Jindy si vede, jako by byla matka jejím dítětem: stará se o ni, zouvá jí boty, ve všem jí chce pomáhati, nebo nabízí jí své služby: »Maminko, není třeba, abys sháněla služku, já budu tvou pomocnicí!« —

Hřejivé teplo malého sluníčka není omezováno čtyřmi stěnami rodného do-

mu. Šlechetná velkodušnost Luciettina srdce patří všem, o nichž ví, že něčeho potřebují. Tatínek četl kdysi nahlas v novinách o vdově, žijící v nuzných poměrech. Lulu si povzdychla: »Ubohá paní, dám jí svoje úspory, aby si mohla koupiti postýlku!«

Kdysi v zimě při nákupu v městě dostala Lulu dvě dlouho vytoužené hračky: hýkajícího oslíčka a pasoucího se beránka. Na zpáteční cestě ve vlaku spatřila nemocného hošíka. Lucietta ze soustrasti půjčila mu obě hračky. Blížila se stanice, kde se mělo vystoupiti. Matka pošeptala Luciettě: »Nechej hračky hošíčkovi!« Lulu udiveně zadívala se na matku a rozhodně zavrtěla hlavičkou na znamení nelibosti. Ale hned již bylo viděti, jak v jejím nitru odehrává se duševní boj. A zvítězila lepší stránka. Na stanici vztáhla ručku nikoliv po hračkách, nýbrž aby něžně pohladila ne-

mocné dítě na rozloučenou a vesele sestoupila z vozu. Doma zavěsila se tatínkovi na krk: »Víš-li, že maminka mi koupila oslíčka hýkálka a beránka krmílka? Dala jsem je hošíčkovi, který měl „bebe“ Jistě je velmi rád a Ježíšek v nebi mi dá oslíčka a beránka mnohem hezčí!«

Šťastné dítě, které bylo tak vychováno, šťastnější matka, která je dovedla tak vychovati. Míti šťastný život nespočívá vlastně v ničem jiném než v umění přinášeti oběti. Hora Kalvarie jest horou štěstí, poněvadž nás tomuto umění učí. Blahoslavená matka, která dítěti je učitelkou u paty kříže! —

Říkává se, že děti a starci dovedou si nejlépe porozuměti. Lucietta měla také starého přítele ze sousedství — Teodora, šedivého vysloužilého veterána. Býval vojákem ve francouzských zámořských osadách, desatero bitev a men-

ších šarvátek prodělal, z nichž mu zbylo několik jízev, vyznamenání, skrovné zdraví a ještě skrovnější výslužné. Ti dva: Lucietta a stařeček Theodor se zamilovali. Theodor přicházel pravidelně na návštěvy a vždycky něco přinesl: cukroví, ovoce, hračky, malovaná vajíčka nebo aspoň obrázek. Vděčná Lulu na poděkování vtiskla mu vždy upřímnou pusinku do pichlavých vousů, snesla mu do klína všechny své panenky, sedla si mu na koleno a nyní to začlo poklusem nebo pomalu, podle toho, jak malá velitelka si přála:

Pojedeme v páru
do Madagaskaru
Tralala — tralali — tralalo

Jindy se zeptala vážně Lulu: »Dědečku Theodore, kdopak vás stvořil?« — »Bůh, беруško moje!« — »Neříká se

„Bůh!“ říká se „milý Pán Bůh!“« dá-
vá naučení tříletá *žabka* starci nad hro-
bem.

Tato dojemná láska starce k dítěti, za-
zářila zvláště v poslední nemoci díven-
ky. Theodor vydržel u jejího lůžka bdí-
ti celé noci; a ve dne bylo viděti bělo-
vlasého stařečka před svatostánkem na
kolenou se slzami v očích, jak se modlí
stále vroucněji a vroucněji opakované
růžence za »uzdravení svého broučka«.

Kterási krásná legenda vypravuje, že
Adam, vyháněný z ráje, vyprosil si na
památku dva kvítečky z rajských niv.
V těžkých chvílích života skrápěl je
často slzami při vzpomínkách na ztrac-
ené štěstí. Každý pohled na zvadlé kvě-
ty dovedl zaplašiti z duše Adamovy
všechnu zoufalost. Když se prarodičům
narodilo první dítě, vzal Adam květy
a položil je na dětské oči. A hle — stal
se zázrak: květy z ráje zmizely v očích

dítěte. Od té doby, kdo se hluboce zadívá do dětských očí, najde prý v nich stopy zašlého ráje.

Je hluboký smysl této legendy: dětská duše, jejíž čistota se odráží v nevinných očích dítěte, očištěna svatým křtem od hříchu prvotního, nese v sobě nesetřené stopy rukou Božích. Duše jest jako motýl: dotkneš se ho a zhanobil jsi pel jeho křídel. Šťasten, kdo si zachová pel dětské nevinnosti po celý život! Šťastno okolí, jež taková duše ozařuje .!

Pochopí katolické matky vznešený úkol a velkou odpovědnost vůči svým dětem .?

III. V ZÁŘI SVATOSTÁNKU

Křesťanský lid prvních století vyplnil si dobu mládí Kristova, o němž evangelium pomlčuje, překrásnými zkazkami, jež se zrodily ve věřících a milujících srdcích. Vypravuje se, že obyvatelé Nazareta nazývali chlapce Ježíše »Radostí« a že ve volných chvílích večerních po práci se vzájemně vybízeli: »Pojďme k Radosti, abychom se obveselili!«

To, co vytvořila jen pouhá zbožná mysl lidská, zaznívá téměř týmiž slovy denně z úst kněze při mši svaté: »Půjdu k oltáři Božímu, k Bohu, který obveseluje mladost mou!«

Kéž by to chápaly všechny duše, které prahnou po štěstí a radosti! Bez Krista svátostného bude naše radost jako mělký potůček dešťový, který co nejdří-

ve vyschne, poněvadž mu schází zdroj.

V Luciettě vzrostla nesmírná touha po nejsvětější Svátosti oltářní již tehdy, kdy po prvé pochopila matčinu řeč, že za zlatými dvířky malého domečku na oltáři přebývá živý Pán Ježíš.

»Pročpak po Pánu Ježíši toužíš?« neopomněla matka nahlédnouti do dětské duše. »Aby Ježíšek byl rád,« měla Lucietta pohotově svou oblíbenou odpověď, tolik významnou.

Byla Luciettě teprve čtyři léta, když maminka, přemožená stálými prosbami dítěte, po prvé zmínila se kterémusi knězi o vroucím přání brzkého svatého přijímání. Bohužel, kněz projevil několik pochybností a námitek. Přes jasné čelo dívky přeletěla chmura těžkého zklamání. Mlčky vracela se domů s maminkou. Náhle zatáhla matku za rukáv, přitulila se k ní, zahleděla se jí do očí a důvěrně pravila: »Maminko, to není

žádný velebný pán — vždyť mi nechce dáti malého Ježíše .!«

15. srpna 1924 byla maminka s Luciettou v kostele na mši svaté. S velikou námahou jen přiměla dcerušku k tomu, aby zůstala v lavici a nepříklekla s ní a ostatními lidmi k sv. přijímání. Na zpáteční cestě prosila Lulu něžně: »Maminko, ukaž mi přece Ježíška!« — »Nemohu, miláčku.« — »Ale, maminko, prosím tě pěkně! Já se chci s ním pomazlit!« — »Nejde to, Lulu: Ježíšek se ukryl do mého srdce!« — »Ach: Ježíšek se ukryl! Tak to dělají ptáčci v hnízdečku! Maminko, chtěla bych také Ježíška do srdíčka!« — »Dostaneš Ho, až půjdeš po prvé k sv. přijímání!« — »A to já půjdu, maminko, hned!« — »Počkej, díblíku, nejdříve se musíš naučit něčemu z katechismu!«

Když se navrátily domů, musila maminka ihned začít s vyučováním. A to-

ho dne byl oběd hodně pozdě uvařen .!

V kostele zajímal Luciettu nejvíce svatostánek: »Maminko, když pan farář otevřel zlatou branku svatostánku, mám radost, že aspoň z dálky mohu nahlédnouti do světničky Ježíškovy.«

Když se přiblížily vánoce, Lucietta s velmi důležitou tváří ptala se maminky: »Položí letos pan farář do jesliček pravého a živého Ježíška?« — »Nikoliv; bude to jen vosková soška!« Stín zklamání zachmuřil dětské oči. »Ach, to je škoda! V jesličkách mělo by býti Jezulátko živé!« — »A jakpak by to měl pan farář udělati?« — »Ale, maminko, toť velmi jednoduché: položil by do jesliček svatou hostii! A víš, co bych učinila? Spolkla bych svatou hostii — a tak bych již vykonala první svaté přijímání.«

Touha dítěte po svátostném Spasiteli

nebyla jen pouhým rozmarem, nýbrž vážným svatým úmyslem. Proto Lucietta vynaložila všechnu svou píli k nutné přípravě na první svaté přijímání, aby uskutečnění své tužby co nejvíce urychlila. Byla učelivou žačkou své matky. S utajeným dechem naslouchala krásným výkladům o vtělení Páně, o vykoupení, o svatých v nebi i o duších v očištcí. Celou dětskou duší plála pro církev a pro Svatého Otce jako pravá vnučka nadšeného důstojníka ve službách papežských.

Nejvíce ji zajímalo vypravování z evangelia a Starého zákona. Ráda jim naslouchala, ještě raději je sama vyprávěla. Velmi často dodávala: »Hle, maminko, dětem by se neměly vypravovati všelijaké nepravdivé pohádky a jiné hlouposti, nýbrž jen věci z biblické dějeprawy! Jinak si ta ubožátka budou

myslit, že i Pán Bůh je vymyšlená pohádka!«

Jaký to vzácný postřeh dětské mysli!

Z evangelia nejvíce si Lulu oblíbila událost svatých tří králů. Sama rozpřádala o tom hovor: »Svatí tři králové šli hledat Spasitele a přinesli mu zlato, „vonidlo“ (místo kadidlo) a myrhu. U jesliček si klekli, sepjali ruce a pěkně se pomodlili. Ježíškovi zulíbalí ručky i nožičky. Ježíšek se smál radostí, že viděl „krále-mouřenínka“ Až budu v nebi, Jezulátko ukáže mi svého čer-nouška a já si mu řeknu o trochu „vonidla“.«

S napětím poslouchala vypravování o pokušení Pána Ježíše na poušti. Radostně zvolala na konec: »Milý Pán Bůh neposlechl d'ábla, poslal ho do pekla, kde se nyní smaží.« Upoutala dětskou pozornost »Svatá Maritánka«,

jak důsledně říkala Lucietta ženě — Samaritánce z evangelia.

Umučení Páně okouzlo Luciettu neobyčejným soucitem s trpícím Spasitelem. Jednou šla s matkou na procházku do polí. Maminka jí musila celou cestu vypravovati o smrti Ježíšově a dceruška dojata poklekla před všemi kříži, které toho dne uviděla.

Lulu byla vděčnou posluchačkou i vypravování ze života svatých. Dobře si zapamatovala, že Bůh v odměnu za dobročinnost svaté Alžbětě Uherské »v zástěře udělal z chleba růže«. Zvláštním vlivem zapůsobil na dítě život svaté Panny Orleánské. Lucietta — dítě vojenské rodiny — měla totiž náklonnost k hrdinství. Jana z Arku, velká hrdinka a mučednice za vlast i církve, stala se její oblíbenou světící. Její obrázek nosila na krku a prvního ledna 1926 určila si Janu z Arku za svou ochrán-

kyní toho roku. A byl to rok života jejího poslední . .!

Lucietta dobře chápala, že nade všechny svaté Bůh jest bytost nejhodnější naší úcty. Říkávala: »Napovídám tolik pěkných věcí Matičce Boží, ale ty nejhezčí a nejlepší nechávám si pro milého Pána Boha. Pán Bůh byl vždycky; Panna Maria začala býti malou holčičkou jako já — kdežto Pán Bůh byl vždycky Pán Bůh!« Jak hluboké myšlenky, skryté pod neumělými dětskými slovy!

Tak byla připravována dívka ve škole matčině na velký den příchodu Spasitelova. Lucietta — chápavé dítě, činila utěšené pokroky ve vědomostech. Ale dobrá matka nezanedbala ani druhého úkolu, který je mnohem důležitější: zušlechtiti srdce dítěte tak, aby bylo čisté pro Nejčistšího.

Děti zpravidla nemají těžkých hříchů, ale mají své chybičky. V nich dříme

mnohdy zárodek pozdější zkázy. Požehnané oko matky, jež je postřehne, zlaté ruce její, jež je ze srdce dítěte vyrvou.

I Lucietta měla malé nedostatky. Byla trochu umíněná, těkavá a netrpělivá.

Živé toto dítě, s kterým měli všichni fotografové velmi veliký kříž, než je zastihli v klidu, s větší chutí skákalo po zahradě, než sedělo za stolem a psalo písmenka. »Ach, tohle psaní jest docela neužitečné,« vzdychala umořená Lucietta. Když Luciettu začali učit hře na klavír, říkala udiveně: »Ale, maminko, nač se trápit s notami, když je možno hrát na klavír jen tak bez not?«

Avšak myšlenka na brzký příchod Spasitelův, mistrně připomínaná matkou v slabých chvilkách dětských rozmarů, dovedla brzy a důkladně odstranit tyto nedostatky. Pro Ježíška Lucietta hraje z not dlouhé hodiny a staví do řádků nepoddajná písmenka. Kdysi do-

stala Lucie za úkol napsati celou stránku písmene *E*. Ach, tato pokroucená čárka zdála se dítěti téměř nemožností. Znovu zvítězila netrpělivost. Lucie zlostně svíjí se na zemi, nechtějíc vzítí do ruky tužku. Avšak stačilo připomenouti: »Lucie, — co Ježíšek?« — a dítě ihned je na nohou, chápe se tužky a maluje písmenko za písmenkem.

Tímto způsobem brzy si dobyla Lucietta vítězství nad svými chybami. Srdce její podobalo se čistému, široce rozevřenému květu, který touží po nebeské rose. Konečně, Ježíš se přiblížil. Bylo tehdy Luciettě pět roků a dva měsíce!

V březnu 1925 přišli do farnosti misionáři — kapucíni. Matka Luciina patřila k nejpilnějším návštěvnicím misijních kázání. Hned první den večer

Lucetta ve věku 4 let

seznámila se Lucie s jedním z misionářů. Dívka dostala na památku obrázek ukřižovaného Spasitele. Za dva dny znovu rozmlouval dobrý kapucín s matkou a dceruškou. »Umíš se modliti? Umíš potřebné věci z náboženství? Máš ráda Ježíška? Toužíš po Něm?« vyzvídal kněz a Lucietta chutě odpovídala.

»Nuže, Lucietta půjde k sv. přijímání!« slavnostně pronesl kapucín. »Když pak, důstojnosti? O velikonocích?« trochu ustrašena ptá se matka. »A proč ne hned příští neděli? Promluvíme s panem farářem a zítra vám řeknu rozhodnutí.«

Druhého dne byla zkouška z náboženství, při níž Lucie osvědčila všechny potřebné vědomosti, takže misionář i pan farář usoudili, že Lucietta je dostatečně připravena, aby již hned příští neděli mohla přistoupiti k stolu Páně.

Misionář chtěl ještě Luciettu naučiti,

jak má spolknouti svatou hostii. Po důkladném poučení chtěl to zkusiti s obyčejnou neproměněnou hostií. Ale marně. Lucie odmítla rozhodně i prosebně zároveň: »Důstojný Otče, nechci tuto hostii, to není Ježíšek . . .!« Páter kapucín vzal do svých dlaní něžnou hlavičku dítěte a zadíval se hluboko do nevinných očí. Co v nich četl tento zkušený pozorovatel lidských duší?

V sobotu před Smrtnou nedělí 28. března přistoupila Lucietta k první svaté zpovědi. Šla beze strachu, s upřímnou lítostí. Po svaté zpovědi přiběhla domů, jásajíc radostně: »Maminečko zlatá, jsem ráda, tolik ráda, že mám duši zcela čistou!« — »A až Ježíšek přijde do tvé čisté duše, copak mu řekneš, Lulu?« ptala se blažená matka. »Aby tam zůstal, maminko!« zněla vroucí odpověď. Příchod Spasitele neustále za nás se obětujícího v Nejsvětější Svátosti

oltářní neměl býti pro Luciettu bez malé oběti. Dívka měla v té době kašel, který zvláště v noci ji trápil. Na jeho zmírnění dávala jí matka večer několik pastylek, po nichž však obyčejně dostavovala se žízeň. Také v den prvního svatého přijímání probudila se Lucietta s vyprahlými ústy. »Maminko, mám velikou žízeň!« — »Ach, moje zlato, nemůžeš se napít; dnes musíš zůstat lačná!« — »Vím to dobře, maminko! Chtěla jsem Ti to jen říci!« — »Nemysli, Lucietto, na svou žízeň! Vzpomeň si na Ježíška, který na kříži také žíznil a obětuj mu svoje malé utrpení!« Lulu uposlechla a již se o žízni ani nezmínila, ačkoliv ústa prahla po doušku studené vody.

Při mši svaté Lucietta, oděná v bílé šaty a pohroužená v modlitbu, působí dojem malého anděla. Přišel okamžik svatého přijímání. Řady dospělých lidí

střídají se u oltářní mřížky. Mezi nimi bělá se Lucietta . .! Počet přiklekajících k Stolu Páně byl takový, že se nedostalo na všechny svatých hostií. Poslední byla podána Luciettě. Byla to jen pouhá náhoda . .?

Po svatém přijímání klekla si Lucietta do lavice, hlavičku vložila do dlaní a zůstala nepohnuta dlouhou dobu. Co se dělo v těchto okamžicích v duši dívčině? Dvě srdce: Božské a dětské v té chvíli klesla sobě do objetí. Dvě srdce, která po sobě tak dlouho toužila: jedno láskou věčnou, druhé od prvních okamžiků probuzené duše! Dvě srdce, která jsou si nejbližší a nejmilejší, poněvadž v srdci dítěte jako v nezkalené, čiré studánce nejlépe se odráží obraz čistoty a nevinnosti Beránka Božího.

Když vyšla konečně Lucietta z kostela, zářil její obličej tajuplnou radostí a krásou. Tatínek i maminka nemohli se

zdržeti, aby svého andílka nezasypali vřelými polibky.

Doma Lulu přivinula se na matčina prsa, přiložila ucho k jejímu srdci a pravila: »Ticho, maminko, slyším Ježíška, který je v Tvém srdci!« — »A copak říká?« ptá se matka. »Praví mi: „Mám rád svou Luciettu.“ A nyní, maminko, poslechni zas Ty Ježíška v mém srdečku!« Tento blažený hovor mezi matkou, otcem i dítětem je tak krásný, že všichni tři zapomínají na snídani. Konečně to kdosi připomene: »Pojď, Lulu, se nasnídati!« — »Ach, nemám hlad! V mém srdečku je Ježíšek a ten mi stačí!« Z poslušnosti jde však Lucietta přece snídati.

Celý den prvního svatého přijímání chtěla plně věnovati Pánu Bohu. Poprosila rodiče, aby s ní šli ještě do kostela na zpívanou mši svatou v deset hodin. Poněvadž ještě bylo příliš brzy,

řekla matka: »Hrej si trochu na zahradě; před desátou tě zavolám!« — »Maminko, dnes si hráti nebudu; prosím Tě, půjč mi Písmo svaté, budu si prohlížeti obrázky!« Matka mileráda vyhověla prosbě dítěte. Lucietta, které jindy celý dům i zahrada nestačily, sedla si tiše na stoličku do koutku a začla listovat v obrázkové bibli. U jednoho obrázku se konečně zastavila. To bylo, co hledala: obraz večere Páně. .!

V den, kdy Spasitel byl k Luciettě tak štědrý, byla by nejraději s každým rozdělila radostné své srdéčko. Svým malým přítelkyním chtěla dáti aspoň obrázek. Přinesli jí několik obrázků Jezulátka, velmi krásně v barvách provedených. Jen jedinký byl v obyčejném hnědém tisku, představující, jak Panna Maria přijímá Tělo Páně. »Maminko,« zaplesala Lulu, »tento obrázek si nechám já! Je ze všech nejkrásněj-

ší, poněvadž je na něm svatá hostie!«

V některých francouzských kostelích na Smrtelnou neděli odpoledne mají krásný zvyk. Církev začíná se připravovat na smutek pašijového týdne a vzpomíná bolesti Té, která jest naší spoluvykupitelkou — Panny Marie. Francouzský lid přichází na Smrtelnou neděli odpoledne do kostela zarmoucenou Pannu Marii potěšit. Nejkrásnější úloha této dojmavé pobožnosti připadá dětem. Bíle oblečeny přinášejí Rodičce Boží věnečky a kytičky z prvních jarních květů, aby Matce Boží udělaly radost. — Les dětských ruček vztyčí se s květinami, směrem k obrazu Bolestné Panny a ústa hlaholí:

Hled', Matko, na své dětičky
a přijmi od nich kytičky! —
Až opustíme tento svět,
pak v nebi nám je navrát zpět!

V předních řadách dětské drobotiny třepotá se sněhobílý věneček Marie Lucie. Kdo by byl tušil, že toto veselé, zdravé dítě ponese již brzy svůj věneček k trůnu nebeské Královny .?

Druhého dne — v pondělí — Lucietta chce znovu k svatému přijímání. Z jakési obavy — bohužel neprávem — nebylo jí to dovoleno. Pro útlou citlivou duši dítěte, roztouženého po svém Božském Příteli, bylo to těžkým zklamáním. Vroucí prosby střídaly se s trpkými výčitkami: »Vám, dospělým, je dovoleno přijímati Pána Ježíše každý den. Proč bráníte nám, dětem, které Ježíšek mnohem více má rád?«

Skutečně obdivuhodná myšlenka, která z úst dítěte zní jako odsouzení studených vývodů a námitek proti častému přijímání dětí. Ježíš a děti — patří k sobě a kdo je tak odvážný, že si vezme na sebe odpovědnost stavěti mezi ně

hradbu bludných názorů, jež zdržují děti od Stolu Páně?!

Lucietta nedala se lehce odbýti. Svoje prosby denně zdvojnásobovala. »Což abys napsala psaní Ježíškovi?« prohodila matka, aby dcerušku nějak potěšila. »Ježíškovi nebudu psáti!« — »Tedy Panně Marii?« — »Také ne!« — »Komu tedy?« — »Svatému Františku z Assisi, který měl rád ptáčky...!« rozhodla Lucietta a již začala psáti.

»Milý, svatý Františku z Assisi!

Zítřka bych chtěla jíti k svatému přijímání. Ty mi to musíš vymoci. Prosím Tě, řekni našemu velebnému pánu, že chci po druhé přijmouti Ježíška. Velebný pán dá na Tvoje slovo!

Svatý Františku, mám Tě velmi ráda, poněvadž znáš všechny hodné děti. Mám ráda také dušičky v očištcí a chtěla bych, aby všechny dostaly se přímo do nebe.

Prosím Tě, svatý Františku, vyříd' to milému Pánu Bohu a duším v očistci, že zítra chci jít opět k svatému přijímání.

Tvoje

Marie Lucie.

Poznámka: Vybrala jsem Ti svůj poslední nejlepší dopisní papír. Budu všech na slovo poslušna, jenom ďábla nikoliv! Zcela určitě čekám Tvoji odpověď, že mohu k sv. přijímání. Jinak by mne to velice trápilo.«

Svatý František vyřídil prosbu ke vši spokojenosti. Pan farář dověděl se ještě téhož dne o dopise Luciettině, vzkázal, že může zítra přistoupiti k Stolu Páně. Lulu výskala radostí.

Od té doby bylo často viděti dítě s rodiči u svatého přijímání. S vroucí něhou zaznamenávala si každé svaté přijímání do zvláštní knížečky. A každý

den svatého přijímání byl pro Luciettu nejen velikým svátkem, nýbrž i vzestupem k větší dokonalosti.

Kdy pochopí naši rodiče, že mravní síla jejich dětí jest závislá na spojení se svatostánkem? Bud' bez andělského pokrmu silných vyroste nám pokolení mládeže, nad nímž již nyní jedni pláčí, druzí malomyslně zoufají a všichni bezradně žasnou — anebo obrodí se tvářnost země mládeží, vychovanou častým zbožným svatým přijímáním. Dokavad nepochopen zůstane tento hlas Boží i Církve, dotud marný jest náš nářek a pošetilé hledání nápravy. I zde platí slova svatého Jana, miláčka Páně: »Kdožkoliv jej přijali, dal jim moc státí se dítkami Božími!« (Jan 1, 12.)

Dej, ó Pane, světu hojně těchto »mocných«! —

Kterýsi duchovní spisovatel nazývá Eucharistii »pokrmem, po němž je nám do zpěvu«. Do duše Marie Lucie, vyhřáté teplem přirozené radosti, vnesla svatá hostie proud slastí dosud nepoznaných, které vyvěrají jinde než na této zemi. Lucietta zachovala si stále veselý úsměv pro matku i otce i stejnou zálibu ke svým zvířátkům a panenkám, ale láska k Ježíškovi zahořela jiným leskem. Již to není Ježíšek, ležící na slámě v jesličkách, vroucně sice milovaný, avšak nelišící se mnoho od tří loutek Luciettiných. Nyní je to Ježíš živý, Božský přítel, odpočívající v srdci. Radost dívčina nespočívá již v tom, že si může s Jezulátkem hrát, nýbrž, že může se ptáti Spasitele ve svém nitru: »Čeho ode mne žádáš, abych Ti udělala radost?!« Vzpomínka na přijatého svátostného Krista jest jí neustálou výzvou soustavného boje proti hříchu.

A opět velké štěstí, že matka dovedla v dítěti povzbuzovati tento vnitřní život.

Před svátky svatodušními napsala matka na lístečky sedm darů Ducha svatého a vybídla dcerku, aby jeden lístek si vytáhla. Lucietta vytáhla si »Dar bázně Boží«. Maminka jí vyložila, že bázeň Boží spočívá v upřímném předsevzetí raději smrt podstoupiti než Boha těžkým hříchem uraziti. Lucietta byla nadšena svou volbou. Lísteček si schovala jako vzácnou památku a všude jej při sobě nosila. Někdy se vrátila z poloviční cesty domů a volala: »Zapomněla jsem si tu dar bázně Boží!«

V dětské duši probouzely se veliké hrdinské plány: »Uvidíš, maminko, že se nedopustím docela žádného hříchu!« — »Ale, — miláčku můj — ty víš přece, že úplně bez hříchu nebyli ani svatí kromě Panny Marie! Jenom Bůh jest bytost nejsvětější!« — »Ach, ano, byla

by to pýcha, kdybychom chtěli býti jako On Nuže, abych Ho přece neurazila, nechci se dopustiti než jediného, docela malilinkého hříšku!« — Jaký to krásný odlesk čisté duše dítěte!

Bylo to mnohdy až podivné, jak dovádivé dítě uprostřed her a smíchu proneslo nějakou vážnou myšlenku. Bylo to důkazem, čím naplněno bylo její nitro. Svatý Pavel, velikán mezi světci a tato drobounká šestiletá dívenka týmiž slovy mohli říci: »Žiji já — a ne již já: žije ve mně Kristus.«

Kdysi na procházce přerušila veselou zábavu těmito slovy: »Chtěla bych velmi mnoho trpěti, abych se stala svatou.« — »To můžeš, Lulu, začítí hned, když ve všem budeš pěkně na slovo poslušna!« pravila výborná matka. — »Ano, maminko, začnu ihned!« zněla rozhodná odpověď.

Nebylo lehkým toto předsevzetí pro

povahu živého dítěte, které bylo nakloněno k nezávislosti. Marie Lucie patřila svou přirozenou povahou k těm dětem, které ani metla nedonutí říci: »ano«, když jednou si řekly: »ne«. A právě v této nejtěžší věci: ovládnouti svou vůli, dobyla si Lucietta po prvním svatém přijímání naprostého vítězství. Jediná vzpomínka na Ježíše dovedla hned v zárodcích úplně potlačití vzrůstající se odboj neposlušnosti. Sebeovládání osvědčila Lucietta i tehdy, když její útlá duše se cítila býti uražena, nebo když hlásila se nějaká tělesná bolest. Kdysi bylo třeba vytáhnouti Luciettě dva zoubky. Operace nebyla právě příliš snadná a působila velmi mnoho bolestí. Lulu však ani nezasykla, takže lékař prohlásil, že takového dítěte ještě neviděl.

Lucietta byla povahově velmi citlivá a nadto něžně vychována. Není divu,

vzmáhal-li se u ní odpor proti osobám drsným nebo nepříjemným. Avšak nikdo toho nepostřehl. Toliko bystré oko matčino pozorovalo v dítěti utajený boj, z něhož vítězně vycházela zdvojnásobená ochota a přívětivost — z lásky Boží. Tímto způsobem zamilovala si Lucietta ubohé žebráky, ačkoliv nejdříve jí byli protivnými. Dívka stala se miláčkem chudiny. Jednou nesla almužnu otrhané a špinavé dívce. Malá žebračka na znamení vděčnosti přitiskla Luciettu k sobě a políbila ji. Lucietta šťastna odpověděla blaženým úsměvem, třebaže cítila plíseň, čpící z jejích šatů.

Svátostný Spasitel přitahoval k sobě stále úžeji Luciettino srdce. Kostel býval jí vždy místem drahým. Sotvaže začala sama běhati, nosívala do chrámu kytice květin a kladla je na mariánský oltář. Působilo jí velikou radost pouštět mince do pokladničky, kterou na-

zývala »Ježíškovou poštovní schránkou«.

Od té doby však, kdy přijala Ježíše do svého srdce, jako by v celém chrámě nic pro ni nebylo nežli svatostánek. Ve mši svaté nalézala skutečně štěstí. Sledovala svaté obřady, nespouštějíc s kněze očí. V neděli musila býti na ranní i na zpívané mši sv. Nikdy Luciettě nebyla v kostele dlouhá chvíle. Ani jednou nevybídla maminku oním u dětí tak častým slovíčkem: »Tak už pojd'!« Seděla tiše a nepohnutě vedle matky, v rukou mívala modlitbičky nebo růženec, ale její oči téměř stále spočívaly na svato-
stánku.

Největší libůstkou však pro Luciettu byly nedělní odpolední nešpory. Líbilo se jí střídavé prozpěvování žalmů. Mnohdy rodiče chtěli vynechat návštěvu nešpor, ale Lucietta všechna nešťastná prosila tak dlouho, až jí bylo vyho-

věno. Po obědě v neděli několikráte přišla k tatínkovi, vytáhla mu z vesty hodinky, posunula mu je k očím a pravila: »Tatínku, abychom nezmeškali na nešpory!« Když přišla do kostela, připojila se k zpěvačkám z mariánské družiny, mezi nimiž zpívala i její matka. Doma velice často napodobovala nápěv žalmů, ba dokonce prozpěvovala i několik zkomolených latinských veršů, které uvázly v její dětské paměti.

Ačkoliv Lucietta velmi ráda přidala si ranního spánku, přece byla vždy první na nohou, kdykoliv měla jíti k sv. přijímání. Rychle bez protahování a zívání se ustrojila, aby co nejdříve byla v kostele.

Měla velikou úctu i k hostiím neproměněným, poněvadž do nich přijde Ježíš. Záviděla baskickému onomu ministrantovi, o němž slyšela, že byl panem farářem překvapen v sakristii při

líbání hostií. »Co to děláš?« trochu zhurta zeptal se pan farář. »Pane faráři, chci, aby Ježíšek, až přijde do hostií, našel v nich již můj polibek,« odpovědělo dítě.

Jednou se ptala Lucietta: »Kdepak dělají hostie?« — »V klášteřích u cti-hodných sester!« — »To je dobře, že to vím, až budu velká, půjdu také do kláštera — dělat hostie!«

Vroucí láskou přilnula k znamení našeho vykoupení — ke kříži. Nelíbily se jí ovšem křížky vykládané perletí nebo zhotovené z drahých kovů. Nejmilejším jí byl malý, zcela obyčejný, dřevěný křížek — bez něhož nikdy nešla spat. Brávala si jej do postýlky, »aby šťastně usnula«.

U svého lůžka měla také nádobku se svěcenou vodou. Kdysi matka kropenku sňala, aby ji znovu naplnila. Při tom neopomenula vyložiti dítěti význam svě-

cené vody. Lucietta naslouchala a když maminka chtěla zavěsiti kroupku opět na původní místo, zvolala: »Ach, maminko, nevěš ji tak vysoko, dej ji hezky nízko nad samou postýlku, abych svěcenou vodou mohla často zaháněti „roupy zlého ducha“!

Lucietta dobře znala i účel posvěcených hromniček. Kdysi navečer přihnala se bouře — a tatínek byl venku. Lucietta vyhledala hromničku, dala si ji rozsvítit a modlila se. Když tatínek přišel, vítala ho jásavě: »Víš, proč jsi nezmohl, tatínku? Zahnala jsem bouřku hromničkou!«

Lucietta projevovala přání státi se terciářkou sv. Františka. Sv. František byl vyvoleným světce Luciettiným. »Měl rád ptáčky a dětičky!« odůvodňovala Lulu svou lásku. K němu se obracela jako k důvěrníkovi svých dětských záležitostí a přání. Jednou napsala mu

psaníčko, že panenka »Jiříčka« dotrhala poslední šaty a Lucietta nemá na nové, tož aby svatý František se o nějaké ráčil postarati.

Kdosi řekl, že tato dětská psaníčka Luciettina jistě rozesmála světce čisté radosti — Františka — ne-li celý ráj .!

Žíti z Eucharistie jest vrcholná radost, kterou můžeme zde na zemi míti. Radost trvalá, předtucha radosti věčné. — Hledáme cestu, vedoucí k radosti života — a nenalézáme, poněvadž nechceme uznati, že cesta k radosti je cestou k Eucharistii. »Zaplesal jsem nad tím, co mi bylo řečeno: Do domu Božího půjdeme,« praví Písmo svaté. Kdy to konečně pochopíme .?

Ježíš v duši dívčině byl nejen častým hostem, nýbrž i velikým učitelem lásky. Lucietta měla již od přírody dobré srdečko, ale milost Boží je rozšířila a zušlechtila. Sama na sobě zkusila, jak

trapné jest odloučení od svátostného Spasitele, po němž duše touží. Proto neobyčejný soucit měla pro duše v očistci, které snad tak dlouho nemohou k milému Pánu Bohu. Často poklekala před jesličkami a modlila se: »Maličký Ježíši, dej, ať dušičky se mají dobře, ať jsou trpělivé a raději honem si je vezmi do nebe!«

Pro duše v očistci žádná oběť jí nebyla příliš těžkou. Matka přidělila Luciettě nějakou práci, ale dívku spíše lákala vonící zahrada. Maminka věděla, jak na dcerušku: »Uposlechni k vůli dušičce, která čeká na tvou pomoc, aby mohla brzy do nebe!« A Lulu hned je svolná: »Tak ano, maminko!« Velmi často na procházce táhla maminku za ruku směrem na hřbitov. Bylo to neobyčejně dojemné, když toto něžné dítě vyhledávalo nejopuštěnější hroby, osvětlovalo je svíčkami a zdobilo květy.

Od Spasitele trpícího a pokořeného naučila se Lucietta milovati vše, co bylo maličké, ponížené a slabé. Proto má neobyčejný zájem o milosrdné sestry sv. Vincence, které se ujímaly ubohých dětí. Líbily se jí zvláštní jejich řeholní čepce, jejichž bílé cípy třepotající se větrem, připomínaly Luciettě křídla andělíčků. Na procházce měla Lulu ve zvyku přiběhnouti ke každému dětskému kočárku a pomazliti se s děckem. Jednou se jí to nevyplatilo: V kočárku seděl větší zlostný klouček, který se Luciettě zakousl do ramínka. A Lulu neplakala . . . ! Doma byla malou maminkou dvěma batolátkům ze sousedství: Pavličce a Gabrielce; učila je choditi a půjčovala jim své hračky. — Lucietta — šťastné dítě zlaté matky — chápala dobře, jak tvrdý je osud sirotků. »Maminko, až budeme opět ve městě« — pravila jednou na letním bytě — »pů-

jdu na městský úřad a poprosím tam o dvě osiřelé holčičky — ne hochy: holčičky jsou lepší. Vyberu si jednu dvouletou a druhou ještě v peřince. Myslíš, mamínko, že by v noci křičela? Ach, vzala bych si ji už sama na starost! Vstala bych a dala bych jí teplé mlíčko!«

Často odložila i nejmilejší hračky stranou s poznámkou: »Dám je ubohým sirotkům.«

Myšlenka, že vůbec na světě jsou nějakí sirotci, ji nesmírně zarmucovala. »Řekni mi, zdali aspoň zde všechny dětičky mají maminku!?« útočila Lulu na matku jednou na letním venkovském bytě. »Ano, miláčku, zde všechny děti mají maminku!« — »Ach, to jsem ráda. Dnes se mi to bude dobře spát, když vím, že zde žádné dítě není bez maminky jako u nás ve městě.«

Na venkově se Luciettě velice líbilo.

V lese, na lukách nebo na polích mezi pracujícím lidem proplétala se jako poletující bělásek. Říkávala o sobě: »Teď jsem malá panímáma, ale až vyrostu, bude ze mne paní kupcová, abych mohla rozdávat bonbony hodným dětem.«

Tak mělo svaté přijímání blahodárný vliv na nitro tohoto dítěte. Ten, který za nás všechno dal, učil malé srdce účinné lásce k spolubližnímu. Čemu nemohou naučiti moderního člověka nekonečné přednášky o lidumilnosti — naučila se šestiletá dívenka ve škole svátostného Spasitele!

Veliký biskup mohučský Ketteler napsal: *»Žádný úkon v celém mládí nepůsobí tak mocně na duši a srdce dítěte, jako první svaté přijímání a doba, která mu předchází a následuje. Je-li jí dobře pro výchovu dítěte využito, je-li dítě všestranně k sv. přijímání připraveno, jak to Kristus žádá, koná-li se*

*svaté přijímání v mládí často, jest to
nejvznešenější, vpravdě božský prostředek
výchovní a vzdělávací pro křesťan-
ské dítě.«*

Kéž bychom si zapsali tato slova hluboko do srdce!

IV. POSLEDNÍ ČERVÁNKY

Církev svatá velebí Nejsvětější Svátost oltářní těmito krásnými slovy: »Ó svatá hostino! V Tobě Kristus se přijímá a památka Jeho umučení se znovu připomíná; duch milostí se naplňuje a záruka příští slávy se nám dává!«

Život duše eucharistický jest zde na zemi začátkem a předtuchou nebeského života. Marie Lucie jest toho zjevným dokladem. Její přirozený dětský obdiv pro krásnou oblohu změnil se v touhu po nebi. Kdysi spatřila u potůčku modré pomněnky. »Kvítečky, vás jistě poslal Pán Bůh s nebe!« zvolala nadšeně a často vybízela matku: »Pojďme se podívati, kvetou-li dosud nebeské kvítky!« Ze všech panenek nejvíce si oblíbila loutku, jejíž pohyblivé oči neustále se obracely vzhůru — k nebi.

Jednou uprostřed veselé procházky pravila vážně: »Až budu umírat, maminko, dáš mi tuto panenku do náručí!« Mělo tušení smrti toto zdravé dítě?

Lucietta měla nerada světské písničky, zato byla nadšena pro kostelní zpěvy — zvláště žalmy, »poněvadž je zpívají v nebi andělé«. V posledních měsících jejího života bylo jí nejzamilovanější hrou přestrojiti se za anděla. Stačilo k tomu kus bílého tylu nebo plátna, do něhož se zahalila. Pak se schoulila někam do koutku, za pohovku a prosila: »Až se vrátí tatíček domů, prosím Tě, řekni mu: „Už nemáme Lucietky — máme andělíčka, a pak se tatíčkoví ukáží!« Někdy však změnila svůj plán: zůstala skryta, jenom se ozval stříbrný hlásek: »Andělíček odletěl do nebe!«

Měla tato nevinná hra býti předzvěstí nedaleké skutečnosti?

Kdysi ráno přiběhla k mamince a ra-

dostně jí vyprávěla: »Dnes se mi zdálo něco hodně veselého: Viděla jsem, jak za mnou běží d'ábel a chce mne chytit. Ale já jsem se mu schovala pod dlouhý závoj Nejsvětější Panny. Poněvadž d'ábel stále mne hledal, schovala se Panna Maria i se mnou do srdečka malého Ježíše — a tam nás d'ábel nalézt nemohl . . . !«

To byly dni, kdy milost Boží dokončovala vrcholné zkrášlení dětské duše. Matka někdy s utajeným dechem po očku pozorovala své dítě, hledící do daleka a ozářené tajemným půvabem. »Bože, je to moje dítě?« ptávala se matka sama sebe v těchto chvílích, zmítána pocity radosti a úzkosti. Tušila, že toto krásné dítě patří již jinam než na tento svět . . !

O vánocích r. 1925 Lucietta plna radosti a života pomáhala v kostele matce stavěti sošky oveček a pastýřů do vel-

kých jesliček. I doma měla pěkný betlem, od něhož nedala se odloučiti. Vyprosila si, aby mohla s rodiči jíti na půlnoční, při níž přistoupila k svatému přijímání. Její srdečko stalo se Ježíškovi živými jesličkami — naposledy.

26. ledna uspořádala dobročinná matka Luciettina malou domácí slavnost, k níž byly pozvány chudé děti z okolí. Děti sehrály malý vánoční výstup u jesliček. Lucietta měla úlohu anděla: v bílé hedvábné říze, s jemnými křídly a růžovým věnečkem v kadeřích působila dojmem duchové bytosti z ráje. »Ach, Marie Lucie, jak jsi krásná!« zvolal pan farář vcházeje do pokoje; avšak Lulu byla s takovou opravdovou vážností vžitá do své úlohy, že slov knězových ani nezaslechla.

Po vánoční hře byly rozdávány dětem hračky a pamlsky. Leč dětí přišlo více, než bylo připraveno dárků. Lucietta

ihned postřehla tento nedostatek, přinesla všechny své vánoční dárky a sama je rozdávala dětem, které by jinak byly odešly s prázdnou. Byla to předzvěst daleko větší oběti, kterou brzy Ježíš si vyžádá . . . !

Jak snadno se děti v zimě nachladí! Ke konci ledna Lucietta začala postonávat. Nepatrné s počátku pokašlávání měnilo se v úporné záchvaty. Přivolaný lékař rozpoznal černý kašel. Nařídil pečlivé ošetřování a přísné léčení. To byla pro Luciettu novinka — málo příjemná. Nemoc jí byla neznámou věcí a živá povaha, která ji ani v nemoci neopouštěla, nechtěla se s počátku smířiti s upoutáním na lůžko.

Láska matky k nemocnému dítěti se nyní zdvojnásobila. Lucietta cítí, že jest předmětem mateřské něhy a péče. »Ach, je to moc hezká věc: míti maminku!«

splácela uznalou vděčností každou prokázanou službu.

Jednou kdosi přinesl zprávu o úmrtí starého pána, který v rodině byl dobře znám. »Ubohý muž!« vzdychla si matka Luciettina. »Maminko, pročpak by byl ubohý? Vždyť je již v nebi — a nebe je tak krásné. .! A pak: byl již starý a neměl žádné maminky, která by ho ošetřovala. Ach, to musí být velmi smutné, je-li někdo nemocen a nemá již maminky .!«

Dne 29. ledna se dívce značně přitížilo. Lékař s povážlivou tváří usoudil, že se vyvinul oboustranný zápal plic. Lulu ležela nepohnutě na lůžku ve vysoké horečce. Lůžko, které dosud nazývala »svým svatostánkem«, mění se pomalu v »kalvarský kříž«. Šestileté dítě po prvé v životě cítí velkou tělesnou bolest. V rozpálené hlavičce vynořila

Lucetini přátelé

se vzpomínka onoho okamžiku, kdy si přála hodně trpěti, aby se stala svatou. V duši trpícího dítěte rozpoutal se poslední největší boj: Jednou, když tělíčko chvělo se bolestí, zašeptala Lulu stenavě: »Maminko, již nechci býti svatou...! Je to tak těžké...!« Je to okamžik, kdy sluníčko přešel mrak pokušení. Ale jen na chvílku, neboť v zápětí zazářilo znovu krásným světlem. Lucietta ustrašena schoulila se na lůžku, jako by se lekla sama svých slov. Ale pak rozevřela své planoucí oči, blažený úsměv přelétl jí tváří a pravila: »Maminko, jsem ráda, tolik ráda...!«

»Dušičko moje, obětuj své utrpení Ježíškovi,« povzbuzovala matka. Lulu téměř udivena odpověděla: »Maminko, vždyť netrpím...!« Lucietta došla vítězství nejvyššího.

Lékaři nařídili injekce. Lucietta

s úsměvem přijímá bolestné léčení a ještě dovede těšiti utrápenou matku. Svit slabé naděje zakmitl do mračen pochybností: »Vydrží-li nemocná do čtvrtka — bude vyhráno!« usoudili lékaři.

Přišel čtvrtek, minuly týdny, ale stav dítěte je stále neutěšený.

Dočasná úleva střídá se s těžkými dny smrtelných zápasů. Lucietta, smavé, veselé sluníčko, chýlí se k západu krvavě rudému .

Avšak radostná přívětivost neopustila dítě ani v nemoci. Kdykoliv bolest ozývala se méně citelně, oživovala dětská ústa živým hovorem, ba i veselým smíchem. Hrávala si s milými panenkami nebo s plynovými balonky, které na nitě pouštěla se svého lůžka po pokoji. Jindy, sedíc v postýlce, prosila, aby jí podali načatou krajku. »Je to tak hezké pracovati s maminkou!« dodala s milým úsměvem. Ani na tatínka neza-

pomněla. »Maminko, zítra má tatínek narozeniny. Prosím tě, kup mi pro tatínka kytici bílých růží!« Druhý den, když otec přišel svému andílku přátelům »dobré jitro«, vyhublá ručinka podávala mu kytici, ukrytou pod přikrývkou.

Všichni přátelé, příbuzní, lidé ze sousedství hledí nemocnému dítěti různými pozornostmi způsobiti radost. Lucietta za vše je vděčná a splácí roztomilým úsměvem. Ale nejlepší přátele má nyní v nebi. Má velikou radost ze sošky sv. Terezie Ježíškovy, kterou ukládá vedle sebe v postýlce na podušku. Když matka jednou byla nucena nemocné dítě na chvíli opustiti, ptala se jí: »S jakou hračkou chceš se zabývat, než přijdu?« — Lulu odpověděla: »Nechci hračky, podej mi kříž!« Jindy probírala svaté obrázky, z nichž nejvíce milovala ty, které dostala k prvnímu svatému přijímání. Velmi často se modlila. »Zač

prosíš Pána Boha?» ptali se jí. »Aby mi dal své požehnání...«

Jediná palčivá bolest tíží ji více než tělesné utrpení. Nemohla již přijímati Ježíška. Úporný kašel, který se jí zmocňoval, kdykoliv něco měla polknouti, byl nebezpečím zneuctění svaté hostie.

V neděli slavně vyzvánějící zvony na mši sv. vynutily vždy hluboký povzdech z dívčina nitra: »Již sezvánějí a já nemohu do kostela...! Ani bych tam zapívati nemohla...!«

Přišel první jarní den, a zároveň výročí prvního svatého přijímání Marie Lucie — Smrtná neděle 1926. Toho dne náhle dítěti se hrozně přitížilo. Stěží mohla spolknouti malou lžičku vody, aby svlažila vyprahlé hrdlo.

23. března bylo již zcela patrné, že andělská duše rozvírá pomalu křídla, aby odletěla k nebesům. Matka v tajemném pláči klečí před týmž obrazem

Královny nebes, před nímž modlila se před šesti lety za dítě, mající přijíti na svět. »Nejsvětější Panno, není-li to vůle Boží, aby se uzdravila, vezmi si ji k sobě tiše a bez bolesti!« — — —

24. března ráno vzala Lulu maminy ruce do svých průsvitných dlaní a něžně je hladila. Pak zulíbala drahé ty prsty, které ji učily dělati kříž .!

»Jak se máš, miláčku můj?« ptá se něžně matka. — »Mamičko, jsem ráda — . tolik šťastná!« sotva slyšitelně zašeptalo dítě. — »A byla jsi vždycky šťastna?« — »Ano, mamičko!« — »Miláčku, odpusť své mamince, jestli ti někdy ublížila!« — »Mamičko, tys mi přece neublížila nikdy!« — »Vid', že mne neopustíš, broučku?« — »Nikdy, maminko!«

Poledne. Lucietta zaslechla zvony: »Ach, Anděl Páně. .! Pomodleme se všichni společně!«

Tři hodiny odpoledne! V kostele začínají slavné první nešpory zítřejšího svátku Zvěstování Panny Marie. Církev připomíná si slova Matky Boží: »Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova Tvého!« Tutéž oddanost do vůle Boží vydechovala celá drobná bytost malé trpitelky Marie Lucie.

Pět hodin... »Trpím...! Nikoliv — buď klidná, maminko — už je zas po bolesti!«

V šest hodin večer Lucietta posledními silami vztáhla své ručky. »Tatíčku, pojd' sem ke mně... tak hodně blízko, blizoučko! Mamičko... vezmi mne do náručí... na klín...! Ach, jsem tak šťastna. Mamičko, tatíčku...« — a pak již dětský hlásek umkl. Čisté oči dítěte pohladily posledním pohledem maminku — pak se zavřely — na věky — — —

Zatím co mrtvé tělíčko Lucietty leželo

v samých bílých květech, duše její již spočívala v náručí Božím na Srdci Božského Přítele dětí. A byla v ráji veliká radost nad andílkem, který opět vrátil se — domů . . .

Jen dole na zemi zarmouceným lidem dlouho se stýskalo — po »sluníčku«.

Maminky naše drahé, dejte chladnoucímu světu mnoho . velmi mnoho sluníček . . . !

O B S A H

Předmluva	7
Kapitola I.: Smavé mládí	11
Kapitola II.: Hřejivé světlo	27
Kapitola III.: V záři svatostánku	39
Kapitola IV.: Poslední červánky	75

Použito francouzského díla Victora Marmoitona
S. J.: *Lucette*, Toulouse 1928.

Vydaly Školské sestry O.S.F. v Praze, Korunní 4.
Vytiskla Československá akc. tiskárna v Praze
L. P. 1934